

LUTHEROVA DEKÁDA 2011

Sola fide

5. Viera sa dočká odmeny

„Vtedy sa Boh rozpomenul na Nóacha, na všetky živočíchy i na dobytok, ktoré boli s ním v korábe; Boh poslal vietor na zem a vody opadli. Zavreli sa žriedla prahlbiny aj okná nebies a dážď z neba ustal. Vody sa viac a viac vracali do zeme a po stopäťdesiatich dňoch začalo vôd ubúdať.

Tu riekol Boh Nóachovi: Vyjdi z korábu a s tebou tvoja žena, tvoji synovia i ženy tvojich synov. Vyved' všetky živočíchy, ktoré sú z každého tvora s tebou, a to vtáctvo, dobytok i všetky plazy, čo sa plazia po zemi, nech sa hýbu na zemi, nech sa plodia a množia na zemi. Nato vyšiel Nóach a s ním jeho synovia, jeho žena a ženy jeho synov. Všetky živočíchy, plazy, vtáctvo a všetko, čo sa hýbalo na zemi, vyšlo z korábu po čeladiach. Vtedy Nóach postavil oltár Hospodinovi a vzal zo všetkých čistých zvierat, zo všetkých čistých vtákov a obetoval spaľované obete na oltári. Keď Hospodin zacítil príjemnú vôňu, riekol si: Nebudem už pre človeka preklínať zem, lebo jeho zmysľanie je zlé od mladosti, a nebudem už biť všetko živé, ako som to urobil. Dokiaľ však zem trvať bude, sejba ani žatva, chlad ani horúcosť, leto ani zima, deň ani noc nikdy neprestanú.“ (1M 8,1-3.15-22)

Príbeh o Nóachovi a potope je známy. Už deti dokážu hovoriť o jeho korábe a s radosťou napodobňovať zvieratká, ktoré s ním vstúpili na loď.

Naša pozornosť však v tomto príbehu má byť sústredená na niečo dôležitejšie, ako sú zvieratá, ktorými je Noe obklopený. Najdôležitejšia v celom príbehu je VIERA tohto človeka.

V čase, keď žil, nebolo jednoduché VERIŤ v Boha. Pre svojich súčasníkom bol vlastne čudákom. Podobne, ako sú pre mnohých v súčasnosti kresťania. Blázni pre Krista. Pre dnešný svet je čudné, že sa starajú aj o iných nielen o seba, presadzujú iné hodnoty, ako sú práve v móde, veria v dobro, lásku, majú nádej vo večný život... Koľko takých „čudákov“ sa dnes túla po svete? ... Poznáme niekoho, kto medzi nich patrí?

Biblia nám ponúka obraz jedného z nich. Noe bol iný ako ostatní. O ľuďoch vtedy Pán Boh povedal: „Všetko ich zmysľanie je zlé.“ Ale o Nóachovi to neplatilo. Na neho sa nevzťahovalo Božie rozhodnutie ZNIČIŤ všetko stvorenie. Z tohto hororového scenára určeného pre ľudstvo sa vymyká... Prečo? Prečo ho Pán Boh nepriradil k ostatným ľuďom? Odpoveď opäť nachádzame v Biblii: „Nóach chodieval s Bohom.“ A preto našiel „milosť v očiach Hospodinových“. Jedine on si uchoval obraz človeka podľa toho, ako ho Boh stvoril. Jedine na ňom sa prejavila milosť Božia. Lebo len on kráčaľ s Hospodinom. Aj keď nemal vzor v nikom inom. Bol jediný, kto tak činil. No nebránilo mu to vytrvať a držať sa toho, čomu veril. Práve preto ho považovali za čudného... Napriek tomu dúfal a spoliehal sa na Bohu.

Dôverovať Hospodinu neprestal ani po tom, čo prijal zvláštne nariadenie, aby postavil koráb. Táto Božia požiadavka bola veľmi zvláštna, nepochopiteľná. Stavať loď na mieste, kde nie je žiadna voda a pretrváva sucho! No poslúchol Boha. Veril Božím slovám, aj keď im nerozumel. Nemal žiaden dôkaz o správnosti toho, čo má robiť. Ale urobil všetko tak, ako mu Boh prikázal.

Poslúchol Ho. Mal skúsenosť, že Hospodin vidí ďalej ako človek a je dobré spoliehať sa na Neho. Niektoré veci netreba rozoberať, kým sa rozhodneme spraviť ich. Ak veríme tomu, kto nám hovorí, ak ho poznáme, treba skrátka konať. Všetko svojím rozumom nedokážeme overiť. Platí to v ľudských záležitostiach, ale hlavne v tých Božích.

Na Boží pokyn teda Nóach začína pracovať. Vedie ho k tomu len viera. Dôvera, že to, čo povie Boh, je správne. I nám by bolo treba viac veriť – nešpekulovať, neľadať iné cestičky, snažiac sa vyhnúť nepríjemnostiam.

Nerobil to ani Luther a jeho súčasníci. Ich presvedčenie im spôsobilo mnohé problémy. Ale to, čo po dôkladnom skúmaní objavili a spoznali v Písme, si nemohli nechať len pre seba. Na základe svojho presvedčenia podloženého Bibliou napísali všetky spisy. Preto je dobré popri nej čítať aj Symbolické knihy. V nich máme zachované naše evanjelické učenie. Nie je vymyslené. Je podložené Božím slovom, je na ňom postavené. Aj protivníci reformácie museli vyhlásiť, že učenie luteránov by nemohli podvrátiť Písmom, len cirkevnými otcami...

Luther naplnil svoje poslanie. Podobne aj Nóach. Ved', čo Boh koná, dobré je. Aj keď Jeho poverenie vyzerá ako bláznovstvo. Luther znáša nepriazeň Ríma, Nóach nepriazeň svojho okolia. Ale aj tak stavia koráb. Ľudia sa mu smejú, poklepkávajú po hlave... Nedbá na to. Do prác zapojí aj ostatných členov rodiny. Trvá roky, kým je dielo hotové. Celý ten čas mali ľudia možnosť zmeniť sa, vrátiť sa k Bohu a tak sa zachrániť. Nikto to však nevyužil. Nik do korábu nevstúpil...

Len čo je obrovské plavidlo dokončené, príbeh sa zrýchľuje. Hospodinove slová sa plnia. Začína pršať. Ľudia sa prestávajú smiať. Smiech vystrieda plač. A postupne úplné ticho...

Len ten, kto veril Bohu, ten, komu sa všetci smiali – žije. Ale nesmeje sa. Plný pokory, zmiešaných pocitov – strachu i vďačnosti – očakáva, čo sa bude diať ďalej... Spolu s ním žijú i jeho blízki. Boh mu ich uchránil. Pre jeho vieru boli zachránení i jeho domáci. VIERA sa dočkala odmeny...

Viera. Patrí jej prvé miesto medzi cnosťami človeka. Apoštol píše, že bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. (Žid 11, 6) Preto ju nazývajú aj kráľovnou cností. Skutočne je s ňou tak, ako s kráľovnou včiel. Kde je kráľovná, tam sú aj ostatné včely. Preto sa nečudujeme, keď apoštol Jakub otázke viery venoval toľko pozornosti. Hovorí, že viera sa musí prejavíť v skutkoch, lebo ináč je mŕtva. Prestala by byť vierou. Kto je mŕtvy, prestáva byť človekom. Stáva sa mŕtvolou.

O ľuďoch pred potopou to platí. Už pred tým, aj keď chodili, jedli, pili, zabávali sa – boli mŕtvi –, lebo neverili Bohu. Nechceli Ho ani poznať. Pravá viera, neznamená bezmyšlienkovité prikývnutie nejakému učeniu, ale povedomú a osobnú vieru. Taká ľuďom chýbala. Mal ju len Nóach. Preto bol zachránený. Dočkal sa odmeny.

Viera sa vždy dočká odmeny. Len musí ísť ruka v ruke s trpezlivosťou. Boh sa neriadi naším časom. Je nad ním. Ale aj dnes nás volá: „*Spomeňte si na mňa, poďte za mnou, aby pre vás nebolo neskoro!*“

Pre nás ešte nie je neskoro. Ešte môžeme byť zachránení. Ako? Máme si vari tiež postaviť koráb? Netreba! Je už dávno postavený a je v ňom dost' miesta pre všetkých. Máme do neho len vojsť a budeme dobre ukrytí.

Naším korábom je Pán Ježiš Kristus. Kto k Nemu príde, kto si Ho zamiluje, ten bude v živote – i v smrti dobre ukrytý – ako Nóach v korábe. Nemusí sa báť, ani keby prišli temné vody smrti. Ježiš i vtedy pomôže a prevedie na druhú stranu.

Nemusíme sa báť, ani keby prišla akákoľvek pohroma: stále spočívame vo vernej ruke drahého Spasiteľa – ak Mu veríme a sme v Jeho korábe.

Silvia Gdovinová